

Arrest

nr. 252 901 van 15 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 12 februari 2021 waarbij de verdere behandeling van de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 oktober 2019.

1.2. Op 9 juli 2020 en 9 oktober 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 12 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 24 juni 1992 in El Tigre, gelegen in de deelstaat Anzoátegui. Uw moeder, E. C. A., heeft u opgevoed. Uw vader kent u niet. U heeft één tweelingzus, B. M. A. genaamd.

Al van jongs af aan voelde u zich aangetrokken tot vrouwen. Op uw zestien jaar had u een eerste lesbische relatie met een schoolgenote. Haar moeder kwam het te weten en verwittigde de directeur van jullie school. Ze zei dat u meisjes lastigviel. Ook uw moeder werd toen op de hoogte gebracht van uw relatie met een medeleerlinge. Daarop zette ze u en uw zus die u altijd heeft gesteund, buiten. Uw moeder kon uw geaardheid niet aanvaarden. Ook met de familie van uw moeder werd het contact verbroken. U huurde dan met uw zus een woning in El Tigre. Jullie verdienden geld door huizen schoon te maken en op kinderen te letten. M. F., een leerkracht van jullie school, ondersteunde u en uw zus in die periode, ze was jullie toeverlaat. In september 2009, een zes à zeven maanden nadat jullie moeder jullie had buitengezet, vernamen jullie dat ze zelfmoord had gepleegd. U denkt omwille van uw seksuele geaardheid. U had het heel moeilijk, voelde zich schuldig en dacht zelf een tijd aan zelfmoord.

In 2011, na beëindiging van jullie middelbare studies in El Tigre, verhuisden u en B. naar Anaco en vatten daar aan de Universidad de Oriente alle twee ingenieursstudies aan. Tijdens uw studies in Anaco werkte u nog steeds als kinderoppas en daarnaast deed u verschillende andere jobs zoals werken in een supermarkt, in een kledingwinkel en als metser.

In 2015 richtte u samen met S. T. en D. R., twee medestudenten, de studentenbeweging Universidad de Oriente Estudiantes (UDOE) op. Als één van de coördinatoren organiseerde u met de UDOE acties, zoals het voeren van campagne, ter verdediging van de mensenrechten, de rechten van de studenten en de LGBTI-gemeenschap. Jullie verzetten zich ook tegen de staatsinmenging binnen de universiteit.

Noch in 2015 werd u lid van de politieke oppositiepartij Vente Venezuela van María Corina Machado. U ging zo vaak als u kon naar bijeenkomsten op lokaal en staatsniveau. U nam daarnaast deel aan een twintig- à dertigtal antiregeringsprotesten en protesten ter verdediging van de rechten van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela. Zo nam u elk jaar deel aan de Gay Pride-mars in Caracas.

Op 20 februari 2018 verdedigde u twee homoseksuelen die zich wilden laten registreren om een CLAPvoedselpakket te krijgen. De afgevaardigde van de Consejo Comunal weigerde hen te registreren als koppel. U ging in discussie met de man. Hij sloeg u en weigerde u eveneens op te nemen op de lijst. Op 28 oktober 2018 werd u aangevallen door vijf homofobe jongens van uw universiteit. U had aan een vriendin in vertrouwen verteld dat u lesbisch bent. Zij vertelde het door aan haar vriend die homofoob bleek te zijn. Hij en zijn vrienden beledigden en sloegen u. U wilde klacht gaan indienen bij de politie van Anaco maar uw klacht werd niet geregistreerd. Ze lachten u uit en zeiden dat u beter een echte man kon zoeken die een vrouw van u kon maken. Na deze gebeurtenis was u vastberadener om te vechten voor de LGBTI-gemeenschap in uw land.

Op 10 januari 2019 nam u in het centrum van Anaco deel aan een antiregeringsprotest om Juan Guaidó te steunen. De manifestatie werd gewelddadig neergeslagen door de Guardia Nacional (GN). Er werd geschoten en met traangasbommen gegooid. Ook u werd die dag tegengehouden en met een helm geslagen op uw hoofd, rug en arm. U kon ontkomen en moest naar het ziekenhuis voor verzorging. Op 23 januari 2019 nam u wederom deel aan een antiregeringsprotest die vanuit regeringshoek werd beantwoord met politiegeweld. U kon toen wegvluchten.

Op 12 juni 2019 viel de Guardia Nacional de Universidad de Oriente in Anaco binnen. Ze hadden het gemunt op studenten die politiek actief waren en deelnamen aan antiregeringsprotesten, onder wie ook u. Ze richtten vernielingen aan en arresteerden studenten. U werd tegengehouden en geslagen maar kon zich lostrekken. U vluchtte naar een finca op een berg in de buurt van de universiteit waar u zich urenlang verscholen hield.

Op 15 juli 2019 nam u deel aan een spontaan protest bij een tankstation tegenover het winkelcentrum van Anaco omdat een agent er illegaal brandstof aan het verkopen was. U werd toen nogmaals geslagen.

Uit angst dat u iets zou overkomen, besloot u in samenspraak met uw zus B. om Venezuela te verlaten. Met het spaargeld van u en uw zus en de verkoop van een aantal kleine spullen kocht u een vliegticket voor 1.200 dollar. B. bleef achter in Anaco. Op 30 september 2019 vertrok uw vlucht vanaf de Simón Bolívar luchthaven in Caracas. Toen u daar aan het aanschuiven was, werd u opzij genomen door iemand van de Guardia Nacional die uw paspoort controleerde, uw valies doorzocht en wilde weten naar waar u ging, hoelang u weg zou zijn, wanneer u terugkwam enz. U was gestresseerd en bang dat hij te weten zou komen dat u een politiek en LGBTI-activiste bent. Hij nam u mee, sloeg u en probeerde u aan te randen. Gelukkig kwam een collega van hem vragen wat er aan de hand was, zodat hij stopte. U kon nog op tijd uw vlucht halen. U vloog via Parijs en Madrid naar België, waar u op 1 oktober 2019 toekwam. U diende hier op 4 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar uw land vreest u vervolging door het Venezolaanse regime en de maatschappij omwille van uw seksuele geaardheid en uw politiek activisme.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een bevestiging van uw universitaire studies; een attest ter bevestiging dat u één van de oprichters bent van de UDOE; twee algemene mededelingen waarin de UDOE zijn politiek standpunt toelicht; foto's van een actie op de universiteit op 20 november 2018 ter ondersteuning van de LGBTI-gemeenschap; foto's van een actie op de universiteit op 23 januari 2019 ter ondersteuning van interim-president Juan Guaidó; foto's van een actie op de universiteit in juni 2019 ter herdenking van vermoorde studenten en ter verdediging van de autonomie van de universiteit; foto's van de Guardia Nacional Bolivariana op de universiteit op 12 juni 2019; een internetartikel, statement, foto's en WhatsApp-campagne betreffende de moord op student Gerardo Ledezma; foto's van de bijeenkomst van Vente Venezuela die u bijwoonde op 14 september 2019 en een foto van de aanwezigheidslijst die dag; foto's van de WhatsApp-groep #NoticiasVente waarvan u een administrator bent; WhatsApp-berichten en foto's van u en uw ex-partners; medische attesten betreffende de incidenten van 20 februari 2018, 10 januari 2019, 12 juni 2019 en 15 juli 2019; uw vluchtgegevens; een attest van Rainbow House te Brussel; een attest van Fedasil waarin uw afspraak met een psycholoog op 6 januari 2020 wordt bevestigd; een attest van psychologe B. B. waarin wordt aangegeven dat u psychologisch wordt begeleid sinds 24 oktober 2019, met een onderbreking door Covid-19, dat u symptomen van depressie vertoont en last heeft van post-traumatische herinneringen en slapeloosheid en waarin een psychiatrische consultatie wordt aangeraden (d.d. 19/10/2020); mailverkeer waarin wordt gesteld dat u een psychologe en sociaal-assistente van het eerste centrum in België waar u verbleef, heeft verteld over wat u heeft meegemaakt in de luchthaven in Caracas; foto's die u hier in België heeft gemaakt van de verwondingen die u heeft opgelopen in de luchthaven; documenten in verband met een incident in het opvangcentrum waar u verblijft en waarbij u werd aangevallen door een medebewoner; foto's van de Universidad de Oriente in Anaco; een document van UNHCR betreffende de risicoprofielen voor Venezuela; en opmerkingen in het Spaans bij het eerste onderhoud (d.d.25/08/2020) en in het Nederlands bij het tweede onderhoud (d.d. 26/10/2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens het eerste onderhoud aan psychische problemen te hebben (CGVS I, p.11, p.14 en CGVS II, p. 13-14 en p.16). Ter ondersteuning van deze problemen, legde u een afsprakenfiche neer en maakte u na het tweede onderhoud via uw advocaat een attest over ter bewijs dat u hier in België psychologisch wordt begeleid (zie stukken 17 en 19). Nergens in de attesten wordt evenwel vermeld dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Uit de kwaliteit van de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste en tweede onderhoud, bleek bovendien dat u uw asielaanvraag op zelfstandige en functionele wijze kon verdedigen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde vooreerst in Venezuela problemen te hebben gekend en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U verklaarde voorvechtster te zijn van de LGBTI-gemeenschap in uw land. U stelde binnen de UDOE en ook daarbuiten verschillende acties te hebben ondernomen ter verdediging van de rechten van LGBTI in Venezuela (CGVS I, p.3, p.11, p.13 en p.15-17 en CGVS II, p.7-9). Tijdens het eerste onderhoud gevraagd een paar concrete voorbeelden te geven van acties die u heeft ondernomen om te strijden voor de LGBTI binnen de studentenbeweging van de universiteit, antwoordde u zeer vaag dat u heel hard bent beginnen vechten voor de LGBTI vanaf het moment dat u werd geslagen (CGVS I, p.15). Daarnaast antwoordde u naast de kwestie dat er tijdens de campagnes zaken naar jullie werden gegooid door homofobe medestudenten (CGVS I, p.15). Daar u geen concreet antwoord gaf op de vraag, u opnieuw de kans gegeven om concrete voorbeelden te geven van acties die u heeft ondernomen met de UDOE ter ondersteuning van de LGBTI-gemeenschap, verwees u zeer kort naar de campagne "we zijn zoals jullie en jullie moeten onze rechten respecteren" waarvan u foto's neerlegde (CGVS I, p.10 en p.15-16 en zie stuk 6). Tijdens het tweede onderhoud verduidelijkte u dat die campagne werd gelanceerd op 20 november 2018 (CGVS II, p.7-9).

Tijdens het eerste onderhoud voorts gevraagd nog een ander voorbeeld te geven van uw activisme voor de LGBTI-gemeenschap, vertelde u over een protest in Anaco dat u had georganiseerd naar aanleiding van een homoseksueel die geslagen was geweest aan een bushalte (CGVS I, p.16). Gevraagd nog andere voorbeelden te geven, antwoordde u kort dat er veel zijn (CGVS I, p.16). Gevraagd concreet te vertellen, stelde u dat er lang geleden in El Tigre een transseksueel werd gedood en dat u samen met een vriend naar aanleiding daarvan een protest organiseerde, eveneens naar aanleiding van het van school sturen van een dertienjarig lesbisch meisje (CGVS I, p.16). Ten slotte vertelde u nog over een actie die u op eigen initiatief op poten zou hebben gezet om geld in te zamelen om medicatie te kopen voor mensen die hiv-positief zijn en tot de LGBTI-gemeenschap behoren (CGVS I, p.16-17). Pas nadat de vraag verschillende keren werd herhaald, kon u aldus een aantal voorbeelden geven. Dat uw antwoorden vooreerst herhaaldelijk afweken van de kern van de zaak, wijst evenwel op een gebrek aan doorleefdheid.

Tijdens het tweede onderhoud ter verduidelijking gevraagd hoe vaak u zo tijdens uw jaren bij de studentenbeweging een campagne heeft gevoerd ter verdediging van de rechten van LGBTI, repliceerde u dat het iets van een twintig à vijftig keer zal zijn geweest, zowel binnen als buiten de universiteit (CGVS II, p.8). U erop gewezen dat die foto's van 20 november 2018 één voorbeeld zijn van een campagne die u heeft gevoerd met de UDOE en gevraagd nog andere voorbeelden te geven van campagnes die u voor de LGBTI-gemeenschap heeft gevoerd binnen de studentenbeweging, verwees u naar de actie om mensen met hiv te helpen waarvan u al melding had gemaakt tijdens het eerste onderhoud (CGVS II, p.8). U stelde dat u die actie organiseerde toen u jonger was, zijnde een jaar of twintig (CGVS II, p.8). Gevraagd nog andere voorbeelden te geven, antwoordde u naast de kwestie dat mensen van de LGBTI-gemeenschap hun identiteit vaak verborgen houden uit angst om afgewezen, gediscrimineerd of zelfs gedood te worden en stelde u dat u ook niet kan zijn wie u bent en dat u daarom die campagnes voerde (CGVS II, p.8). Gevraagd goed te luisteren naar de vraag en andere voorbeelden te geven van concrete campagnes en/of acties die u heeft georganiseerd, repliceerde u een vergadering te hebben georganiseerd met mensen van de LGBTI-gemeenschap waarbij werd besproken wat jullie was overkomen (CGVS II, p.8). Voorts herhaalde u de actie die u al had beschreven tijdens uw eerste onderhoud, zijnde het protest van 28 augustus 2018 om een medestudent te ondersteunen die aan de bushalte was aangevallen omdat hij homoseksueel is (CGVS II, p.8-9). Gevraagd naar nog andere voorbeelden, herhaalde u het protest van lang geleden in El Tigre naar aanleiding van de moord op een transseksueel en uw jaarlijkse deelname aan de Gay Pride-mars in Caracas (CGVS II, p.9).

Van u die zegt twintig tot vijftig campagnes te hebben georganiseerd om de LGBTI-gemeenschap in Venezuela te ondersteunen, mag evenwel worden verwacht dat u meer informatie zou kunnen geven over uw beweerd activisme. Uw verklaringen hierover zijn te gebrekkig en relativeren de door uzelf toegewezen positie als LGBTIvoorvechtster. Bovendien legde u behalve de foto's van de campagne van 20 november 2018 (zie stuk 6), geen enkel ander begin van bewijs neer van de tientallen activiteiten die u op poten zou hebben gezet. Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt een voorvechtster te zijn van de LGBTI-gemeenschap in uw land.

Voorts verklaarde u in 2009, toen u zestien jaar was, problemen te hebben gekend met uw moeder die u en uw zus uit huis had gezet nadat ze had vernomen dat u een relatie had met een meisje (CGVS I, p.4-7 en p.12-15). U stelde na de zelfmoord van uw moeder geen contact meer te hebben gehad met uw familie aan moederskant en enkel te kunnen steunen op uw zus B. (CGVS I, p.5-6 en p.15). Ter zake dient te worden opgemerkt dat u verklaarde geen andere (half)broers en/of (half)zussen te hebben (CGVS II, p.3). Uit de informatie van het CGVS die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat M. A. A. (CGVS 18/19313 en O.V. 8.704.190) die hier eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, uw broer is (zie blauwe map). U stelde evenwel duidelijk deze persoon niet te kennen (CGVS II, p.3-4). Ook al zouden jullie niet samen zijn opgegroeid, hij verklaarde in 2019 nog contact te hebben gehad met u en B. (zie blauwe map). Uw ontkennend antwoord zet dan ook vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnt uw bewering met niemand van uw familie contact te hebben behalve met B..

U stelde verder dat de zelfmoord van uw moeder ervoor heeft gezorgd dat u zich psychisch niet goed voelde en zelf ook aan zelfmoord dacht (CGVS I, p.15 en CGVS II, p.8 en p.16). Gevraagd wanneer u die zwarte gedachten had, repliceerde u dat het was in de periode na wat er was gebeurd met uw moeder, toen u zeventien jaar was (CGVS II, p.16). Gevraagd of u in Venezuela ooit naar de psycholoog bent geweest, stelde u van niet omdat u schrik had om aan een psycholoog te vertellen dat u lesbisch bent (CGVS II, p.16). Dat u al die jaren evenwel geen enkele stap heeft ondernomen om in uw land gepaste psychologische hulp te zoeken, is bedenkelijk. Hoe dan ook, u verklaarde zelf dat u er dank zij de steun van uw zus B. indertijd doorkwam (CGVS II, p.16).

Verder verklaarde u op 20 februari 2018 twee homoseksuelen te hebben verdedigd die zich wilden laten registreren om CLAP-boxen te krijgen, voedselpakketten die in uw land tegen gesubsidieerde prijzen worden verdeeld. U ging in discussie met een afgevaardigde van de Consejo Comunal. Volgens uw verklaringen sloeg de man u en wilde u omwille van deze discussie evenmin registreren (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.14-16). Ter zake dient vooreerst opgemerkt te worden dat u uw activisme voor de LGBTI-gemeenschap – zoals hierboven aangegeven – niet aannemelijk heeft gemaakt. U legde een medisch attest neer dat werd opgesteld op 20 februari 2018 naar aanleiding van bovenstaand incident maar over de reden van de fysieke aanval, wordt niets gezegd (zie stuk 14). Hierbij dient nog opgemerkt dat u zelf nooit spontaan heeft vermeld dat u die dag medisch verzorgd moest worden. Dat u omwille van beschreven situatie niet zou zijn geregistreerd om CLAP-voedselpakketten te ontvangen, is dan weer

een louter blote bewering. Wat betreft de economische moeilijkheden in uw land, dient voorts verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Voorts stelde u dat u op 28 oktober 2018 op de universiteit werd beledigd en geslagen door vijf homofobe jongens (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.14-15). U had medische zorgen nodig (CGVS II, p.15). Betreffende dit incident legde u geen enkel begin van bewijs neer (CGVS I, p.15). Volgens uw verklaringen wilde de politie uw klacht niet noteren (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.14-15). Gevraagd of u daarnaast nog andere stappen had ondernomen, naar een ander politiekantoor was geweest of erover had gesproken met een professor of leidinggevende van de universiteit, antwoordde u negatief (CGVS II, p.15). Als u daadwerkelijk dermate was toegetakeld zoals u beschreef (CGVS II, p.15), mag het evenwel verbazen dat u op geen enkele manier verdere stappen ondernam tegen uw medestudenten. Wat er ook van zij, het betreft een éénmalig incident.

U stelde verder dat u in Venezuela niet kan zijn zoals u bent, dat u er niet kan houden van wie u wilt of kan trouwen met wie u wilt (CGVS II, p.8 en p.14). U zei dat u omwille van uw seksuele geaardheid werd afgewezen en gediscrimineerd (CGVS I, p. 12-13 en CGVS II, p.8 en p. 14). U stelde dat u niet hand in hand kon lopen met uw partner en dat u werd uitgescholden (CGVS II, p.14). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u verklaarde in uw land drie serieuze relaties te hebben gehad (CGVS I, p.14). Uit de foto's die u heeft neergelegd om uw relaties te staven blijkt bovendien dat u wel affectie kon tonen aan hen (zie stuk 13). Gevraagd nog verder te concretiseren wat u bedoelde als u zei dat u veel afwijzing en discriminatie heeft meegemaakt, los van de problemen met uw moeder, stelde u alsnog dat uw moeder u uit huis had gezet (CGVS II, p.15). Opnieuw gevraagd te vertellen over andere confrontaties met afwijzing en discriminatie omwille van uw geaardheid, naast de al besproken familiale problemen, herhaalde u dat u niet werd geregistreerd om een CLAP-voedselpakket te krijgen en verwees u naar problemen tijdens uw beweerde campagnes om de LGBTI-gemeenschap te ondersteunen (CGVS II, p.15-16). Aldus bleven uw verklaringen ter zake ook aan de vlakke. Bovendien dient te worden herhaald dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een voorvechtster te zijn geweest van de LGBTI-gemeenschap in uw land.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van uw homoseksualiteit en uw beweerde activisme voor de LGBTI-gemeenschap in Venezuela.

Voorts verklaarde u dat u opposant bent van het huidige regime in Venezuela. U zegt sinds 2015 lid te zijn van de oppositiepartij Vente Venezuela en medeoprichtster te zijn van de studentenbeweging UDOE die zich verzet tegen de staatsinmenging in de universiteit (CGVS I, p.7-10 en CGVS II, p.4-7 en p.9-11).

Wat betreft uw activisme voor Vente Venezuela, stelde u deel te hebben genomen aan jongerencongressen/vergaderingen die elke vrijdag plaatsvonden op de hoofdzetel van de partij in Anaco. Volgens uw verklaringen bespraken jullie de problemen in Venezuela op het gebied van infrastructuur, onderwijs, veiligheid etc. en zochten jullie naar manieren om de situatie te verbeteren (CGVS II, p.4). Gevraagd heel concreet voorbeelden te geven van zo een vergaderingen, te vertellen wat er wanneer werd besproken etc., antwoordde u zeer vaag dat jullie het tijdens de eerste vergadering over het thema veiligheid hadden (CGVS II, p.5). U erop gewezen dat 'veiligheid' zeer algemeen is en gevraagd te verduidelijken wat er dan concreet werd besproken, repliceerde u dat jullie het specifiek hadden over delinquenten en de macht die ze daar hebben, ook dat er veel corruptie is en dat er smeergeld betaald wordt (CGVS II, p.5). U voegde daar nog aan toe dat jullie alle belangrijke problemen groepeerden maar dat jullie niet zoveel tijd hadden om over alles te praten (CGVS II, p.5). Daar u nog te veel aan de vlakke bleef, u opnieuw de kans gegeven om een heel concreet voorbeeld te geven van wat er werd besproken tijdens die vergaderingen, een subthema dat specifiek werd uitgediept, een oplossing die werd voorgesteld etc., kwam u wederom niet verder dan te stellen dat jullie thema's hadden opgelijst, dat jullie over alle thema's spraken en ideeën uitwisselden om een oplossing te vinden voor een nieuw Venezuela, zonder corruptie en zonder de huidige regering (CGVS II, p.5). Uw verklaringen zijn evenwel dermate vaag en weinig doorleefd en concreet dat er geen geloof wordt gehecht aan uw beweerde frequente deelname aan deze vergaderingen van de oppositiepartij Vente Venezuela.

Voorts vertelde u over een plan, een oplijsting van alle problemen in de verschillende sectoren in Anaco waarmee jullie naar het radiostation Orbita gingen zodat daar gehoor aan kon worden gegeven (CGVS

II, p.4-5). Gevraagd welke punten er in die oplistingen stonden waarvoor jullie hulp vroegen, repliceerde u opnieuw algemeen dat er in sommige sectoren een tekort was aan water, elektriciteit en gas, dat de afvaldiensten niet meer langskwamen en er een gebrek aan veiligheid was (CGVS II, p.5). U verklaarde dat u samen met D. R. het woord nam op de radio (CGVS II, p.5-6). U heeft evenwel geen enkel begin van bewijs neergelegd van uw beweerde radio-optreden.

Verder stelde u ook te hebben deelgenomen aan 'plenos', bijeenkomsten van leden en sympathisanten van Vente Venezuela in de staat Anzoátegui (CGVS I, p.7-9 en CGVS II, p.6). Tijdens het eerste onderhoud gevraagd om te vertellen over de 'plenos' die u bijwoonde, over wat die gingen, door wie die werden georganiseerd etc., kwam u niet verder dan te stellen dat ze politiek getint zijn (CGVS I, p.8). Gevraagd wat er werd verteld tijdens die bijeenkomsten, antwoordde u opnieuw algemeen dat het ging over de regering, over alle problemen van Venezuela, de misdaad en de corruptie (CGVS I, p.9). U toonde tijdens het eerste onderhoud een video van zo een bijeenkomst op 14 september 2019 waaraan u had deelgenomen en u legde ook foto's neer van diezelfde bijeenkomst alsook een foto van de aanwezigheidslijst (CGVS I, p.8-9, CGVS II, p.4 en p.6 en zie stuk 11). Een eenmalige deelname aan zo een bijeenkomst twee weken voor uw vertrek uit Venezuela, is evenwel niet voldoende om uw activisme voor Vente Venezuela sinds 2015 aannemelijk te maken.

Volgens uw verklaringen heeft u voorts in uw land deelgenomen aan twintig à dertig antiregeringsbetogingen (CGVS I, p.8). U legde evenwel geen enkel bewijsstuk neer van een manifestatie buiten de universiteitspoorten waaraan u zou hebben deelgenomen, wat vragen oproept. Gevraagd met wie u naar die protesten ging, repliceerde u dat u alleen ging en met mensen van de partij maar eigenlijk alleen (CGVS I, p.8). Gevraagd met wie van Vente Venezuela u een goede band had, kwam u niet verder dan de naam te geven van de coördinator van Vente Venezuela in Anaco, R. R.. Gevraagd met wie nog, repliceerde u naast de kwestie dat hij de enige coördinator was in Anaco. Het is bedenkelijk dat u die zegt bijna vijf jaar actief te zijn geweest binnen Vente Venezuela, niet spontaan meer namen kon geven van medeactivisten. Voorts gevraagd namen te noemen van kennissen en/of vrienden met wie u samen ging protesteren, noemde u enkel D. R., S. en uw zus (CGVS I, p.8 en CGVS II, p.6).

Zoals uit bovenstaande blijkt, waren uw verklaringen betreffende uw beweerde jarenlange activisme voor de oppositiepartij té algemeen, té vaag en té weinig doorleefd om te kunnen overtuigen. U maakte nog foto's over van de WhatsApp-groep #NoticiasVente waarvan u een administrator bent (CGVS I, p. 8 en zie ook stuk 12). Er wordt in de berichten maar één datum vermeld, zijnde 8 augustus 2020. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, is het evenwel zeer gemakkelijk om iemand administrator te maken van een WhatsApp-groep (zie blauwe map). Dat u (recent) politieke artikelen heeft gepost binnen een groep, bewijst bovendien evenmin uw beweerde jarenlange actieve inzet uit voor de partij in Venezuela. Andere bewijzen van uw lidmaatschap bij Vente Venezuela heeft u niet (CGVS II, p.6).

Ook wat betreft uw coördinerende /leidersrol binnen de studentenbeweging UDOE bleef u veel te vaag om er geloof aan te kunnen hechten. Tijdens het eerste onderhoud gevraagd om meer te vertellen over uw rol binnen de organisatie, repliceerde u algemeen dat u één van de hoofdpersonen bent binnen de beweging, dat u de mensenrechten verdedigt, de studentenrechten en de rechten van homoseksuelen, van 2015 tot nu (CGVS I, p.9). U aangemoedigd om verder te vertellen, o.a. over wat u allemaal concreet deed binnen de UDOE, repliceerde u opnieuw algemeen dat jullie campagne voerden, de aandacht vestigden op de gevallen studenten, de universiteit verdedigden en u concludeerde vaagweg dat jullie zoveel hebben gedaan (CGVS I, p.9). Gevraagd voor wat jullie campagne voerden, wat jullie wilden veranderen, antwoordde u kort dat de regering tegen de autonomie van de universiteit is, dat jullie het slachtoffer zijn van vandalisme vanuit de regering en dat de studenten vechten voor een betere toekomst (CGVS I, p.9). Gevraagd concrete voorbeelden te geven van acties die jullie ondernamen, verwees u enkel naar de beweerde inval van de Guardia Nacional in de universiteit in juni 2019 en naar protesten in andere universiteiten (CGVS I, p.9).

Tijdens het tweede onderhoud gevraagd te vertellen hoe u en S. T. en D. R. die studentenbeweging concreet hebben opgericht, repliceerde u dat jullie dat onder jullie hebben gedaan, onder de studenten en dat jullie een verklaring opstelden met alle doelstellingen (CGVS II, p.7). Voorts gevraagd hoe dat concreet in zijn werk ging, hoe jullie alles regelden, logistiek gezien etc., kwam u niet verder dan te verwijzen naar de LGBTI-campagnes die u heeft gelanceerd (CGVS II, p.7). Ter bevestiging gevraagd of u binnen de beweging een leidersfunctie had, een coördinerende rol, antwoordde u positief (CGVS II, p.7). U opnieuw de kans gegeven om meer concreet te vertellen wat u allemaal deed als coördinator en leider van de studentenbeweging, herhaalde u enkel dat wat u deed, te maken had met de LGBTI-

gemeenschap (CGVS II, p.7). Zoals hierboven vermeld, dient uw activisme voor de LGBTI-gemeenschap evenwel sterk worden gerelativeerd. Dat u het CGVS bovendien niet meer kon vertellen over uw beweerde coördinerende werk binnen de UDOE, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Later tijdens het tweede onderhoud gevraagd meer te vertellen over uw activiteiten binnen de studentenbeweging behalve de LGBTI-campagnes, repliceerde u kort dat jullie ook vaak schoonmaakacties organiseerden (CGVS II, p.9). U aangemoedigd verder te vertellen, stelde u algemeen dat jullie protesteerden tegen het slechte onderwijs en de slechte lonen van de professoren (CGVS II, p.9). Gevraagd een concrete actie te beschrijven die u heeft georganiseerd van A tot Z, stelde u dat u folders uitdeelde en informatie verspreidde om de universiteit stil te leggen als protest tegen het terugschroeven van het budget van de universiteit en dat jullie een protestpunt op de weg opzetten om de voorbijgangers te informeren (CGVS II, p.9). U aangemoedigd verder te vertellen, vertelde u over een deelname aan een protest op 5 of 6 juni 2018 of 2019 tegen de blokkering van de moederuniversiteit in Barcelona (CGVS II, p.9-8). Dat laatste voorbeeld is evenwel geen voorbeeld van een actie die u zelf had opgezet. Er werden u verschillende kansen gegeven om spontaan, concreet en gedetailleerd te vertellen over acties die u heeft ondernomen binnen de UDOE. Uw vage en moeizame verklaringen, ondermijnen verder de door u beschreven actieve en coördinerende rol binnen de studentenbeweging.

Tijdens het eerste gehoor gevraagd meer context te geven betreffende de foto waarop een mensenketting de woorden SOS UDO ANACO vormt (zie stuk 8), antwoordde u toen dat het een protest was tegen het insluiten van de universiteit waarbij jullie de mond werd gesnoerd en werden bedreigd (CGVS I, p.9-10). Gevraagd wat de regering toen concreet had gedaan tegen de studenten, repliceerde u dat ze waren binnengedrongen in de universiteit, de autonomie van de universiteit hadden overtreden en het bevel hadden gekregen om de studenten op te pakken. U herhaalde dat u toen ook bent moeten vluchten (CGVS I, p.10). Aldus opnieuw verwijzend naar het incident van juni 2019, wat werd bevestigd wanneer u werd gevraagd wanneer specifiek die SOS-campagne werd georganiseerd. U stelde immers dat die campagne plaatsvond in juni 2019, dat het ook een protest was tegen de doden die daar al waren gevallen en dat jullie daarom ook mondklappers droegen (CGVS I, p.10). Tijdens het tweede onderhoud bevestigde u dat de foto's waarop u en andere studenten te zien zijn met afgedekte mond om te protesteren tegen onrechtvaardigheid en vermoorde studenten te herdenken (zie stuk 8), op dezelfde dag werden genomen als de foto van de SOS UDO ANACO actie (CGVS II, p.10-11). Op het Facebookprofiel van uw zus B. werd evenwel exact dezelfde foto gevonden van de SOS UDO ANACO actie in een post die dateert van 2013 (zie blauwe map). U hierop gewezen, kon u geen uitleg geven (CGVS II, p.16). Na het tweede onderhoud liet u via uw advocaat weten dat de foto effectief werd genomen in 2013 ter gelegenheid van een nationale staking in de publieke universiteiten van Venezuela (zie stuk 23). Het louter bevestigen van wat het CGVS heeft vastgesteld, is geenszins een uitleg voor voornoemde tegenstrijdigheid. Deze flagrante incoherentie tussen uw eerste verklaringen en de teruggevonden informatie, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw deelname aan de protestactie maar plaatst eveneens verder vraagtekens bij u beweerde activisme binnen UDOE.

S. T. postte overigens in februari 2019 op zijn Facebookprofiel foto's van de door u vermelde campagne waarbij studenten hun mond afdekten en plakborden droegen (zie blauwe map), wat evenmin overeenstemt met uw verklaring dat deze campagne plaatsvond in juni 2019. U bent overigens niet te zien op de foto's van S. T.. Alle andere studenten die deelnamen aan de campagne en van wie u foto's neerlegde, wel. U er tijdens het tweede onderhoud nog op gewezen dat u als enige student voor een andere muur poseert met afgedekte mond, daar waar de andere studenten duidelijk voor één en dezelfde muur staan (zie stuk 8), kwam u niet verder dan te stellen dat u voor een andere muur stond maar dat die muur ook binnen de universiteit staat (CGVS II, p.10). U maakte na het onderhoud foto's over van de universiteit ter bewijs dat de foto van u daar werd genomen (zie stuk 21). Dat de foto ook binnen de muren van de universiteit werd gemaakt, is mogelijk, maar dat u als enige elders was geïdentificeerd, roept verder vragen op.

Wat betreft het attest van de UDOE waarin wordt aangegeven dat u één van de drie personen bent die de studentenbeweging heeft opgericht in 2015 (zie stuk 4), dient er opgemerkt te worden dat het een kopie betreft die gemakkelijk gemanipuleerd kan worden. De twee algemene mededelingen waarin de UDOE zijn politiek standpunt toelicht (zie stuk 5), zeggen niets over uw beweerde rol binnen de studentenbeweging. U bent te zien op de foto's van een actie op de universiteit op 23 januari 2019 ter ondersteuning van interim-president Juan Guaidó (CGVS I, p.10), maar daaruit blijkt geenszins dat u toen een coördinerende rol had. U kijkt enkel vanop de zijlijn toe (zie stuk 7).

Tijdens het eerste onderhoud vertelde u over G. L.. U verklaarde toen dat hij een student is, activist, homoseksueel en vriend van u die werd doodgeschoten door de Guardia Nacional (CGVS I, p.13-14). U legde een krantenartikel en een statement over de moord neer, foto's die werden genomen nadat hij werd neergeschoten en printscreens van een WhatsApp-campagne ter nagedachtenis van hem waaraan u heeft deelgenomen (zie stuk 10). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd hoe u Gerardo Ledezma kende, antwoordde u eerst dat hij coördinator is van Vente Venezuela in Anaco om het daarna te hebben over R. R. en O. G. (CGVS II, p.14). Hierna stelde u dat hij niet de coördinator is van Vente Venezuela in Anaco (CGVS II, p.14). Gevraagd te verduidelijken wie hij dan wel is, moest u toegeven de persoon niet te kennen (CGVS II, p.14). U erop gewezen dat u vorige keer had gezegd dat hij een vriend was van u, ontkende u dat, stelde u dat u had gesproken over S. die homoseksueel is, over D. R. die ook actief was binnen de UDOE en Vente Venezuela en S.. U concludeerde dat u wel een vriend/collega heeft die G. heet maar wiens familienaam niet L. is (CGVS II, p.14). U stelde nog te menen dat L. een politicus is maar gaf aan zich niet te herinneren dat u had gesproken over hem (CGVS II, p.14). U liet na het tweede onderhoud per mail via uw advocaat weten dat u zich op het moment van uw tweede onderhoud emotioneel niet goed voelde en daardoor niet correct had geantwoord op de vraag over G. L.. U corrigeerde dat G. L. een vriend was van u, homoseksueel en dat hij op de afdeling Maturin van de Universidad de Oriente werd vermoord. U kende hem via uw vriendin Victoria (zie stuk. 23). Het betreffen evenwel verklaringen post factum. Het kan bovendien niet zijn dat u plots niet meer wist wie G. L. was. Toen de vraag werd gesteld, merkte u overigens niet op dat u niet kon antwoorden omdat u zich niet goed voelde. Dat u tijdens het eerste onderhoud aangaf dat G. L. uw vriend was, om tijdens het tweede onderhoud geen idee te hebben van wie hij is, om uiteindelijk per mail aan te geven dat u hem wel persoonlijk kende, ondermijnt volledig uw aanvankelijke bewering enige band te hebben met hem en ondermijnt daarnaast verder uw algemene geloofwaardigheid.

Tijdens het eerste onderhoud nog gevraagd of u oudere foto's of stukken heeft van uw ondernomen politieke acties, antwoordde u negatief en gaf als uitleg dat uw Facebook werd gehackt (CGVS I, p.10). Gevraagd hoe u weet dat uw Facebook werd gehackt, repliceerde u eerst dat u er niet in kon om dan aan te geven dat veel informatie van uw profiel weg was, dat u niet verder naar beneden kon scrollen en dat u sindsdien geen Facebook meer heeft. Uw uitleg over uw gehackte Facebookaccount is evenwel bedenkelijk. Dat al uw oudere bewijzen betreffende uw beweerd politiek activisme bovendien enkel en alleen te vinden waren op uw Facebookprofiel, is weinig aannemelijk. Van iemand die zegt jarenlang te hebben deelgenomen aan antiregeringsprotesten en – acties en een voortrekkersrol te hebben gehad, mag immers worden verwacht dat hij/zij dit ook omstandig kan aantonen. Het gebrek aan overtuigende en omstandige bewijzen betreffende uw beweerd jarenlange politieke activiteiten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u sinds 2015 tot aan uw vertrek een actief lid was van Vente Venezuela, noch dat u één van de oprichters en leidinggevende figuren bent binnen de studentenbeweging UDOE.

Er wordt evenmin geloof gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten op 10 januari 2019, 23 januari 2019, 12 juni 2019 en 15 juli 2019 omwille van uw beweerd verzet tegen het regime. Deze incidenten dienen vooreerst beoordeeld te worden in het licht van bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw politiek activisme. Daarnaast legde u geen enkel begin van bewijs neer dat u daadwerkelijk aanwezig was op de manifestaties van 10 januari 2019, 23 januari 2019 en 15 juli 2019. Voorts verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u ook op 23 januari 2019 werd geslagen omdat de autoriteiten u herkenden van de manifestatie van 10 januari 2019 (CGVS I, p.13). Toen nog expliciet gevraagd of u op 23 januari samen met andere personen werd geslagen door de Guardia Nacional, antwoordde u positief (CGVS I, p.18). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u echter dat u de 23ste bent kunnen weggevlucht alvorens de autoriteiten u iets konden aandoen (CGVS II, p.11-12). U erop gewezen dat u tijdens uw vorige onderhoud had verklaard dat u de 23ste wel werd geslagen, herhaalde u dat u de 10de werd geslagen maar de 23ste niet (CGVS II, p.12). Het louter vasthouden aan uw laatste verklaringen, is evenwel geen afdoende uitleg voor voornoemde tegenstrijdigheid.

Tijdens het eerste onderhoud gevraagd of er op 12 juni 2019 bij de inval van de Guardia Nacional in de universiteit, personen werden gearresteerd en meegenomen, antwoordde u positief (CGVS I, p.18). Gevraagd wie er die dag werd gearresteerd, kwam u evenwel niet verder dan te stellen dat veel studenten zich verdedigden maar dat u niet weet wie omdat u daarna lang niet naar de universiteit bent teruggegaan (CGVS I, p.18). Gevraagd of jullie daarna dan niet spraken over wie er was meegenomen, over wat er met die of die persoon was gebeurd, antwoordde u vaagweg dat ze wel werden opgepakt

maar na een dag of een paar dagen werden vrijgelaten (CGVS I, p.18). Het kan evenwel niet zijn dat u die beweert één van de leidinggevende personen te zijn binnen de UDOE en die dag ook een doelwit te zijn geweest van de Guardia Nacional, niet kan verduidelijken wie er concreet werd opgepakt die dag. Gevraagd of er iemand die dag heel erg gewond raakte, stelde u dat u alleen bent weggelopen en dat dus niet heeft gezien (CGVS I, p.18). Opnieuw gevraagd of u daar dan niets over heeft gehoord nadien daar u toch nog even in Venezuela was, repliceerde u vaagweg dat vier anderen ook echt werden geslagen en vele anderen even werden opgepakt (CGVS I, p.18). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd op wie de Guardia Nacional het op 12 juni 2019 nog had gemunt behalve op u, noemde u S. [T.] en stelde voorts geen namen te willen geven van personen die werden opgepakt omdat u schrik heeft nu het CGVS u heeft verteld dat een persoon zich verkeerdelijk uitgeeft voor uw broer (CGVS II, p.12), wat evenwel een bedenkelijke uitleg is voor uw stilzwijgen. Hoe dan ook, al tijdens het eerste onderhoud toen er nog niets werd gezegd over uw broer, kon u het CGVS geen namen geven. Uw verklaringen over de gevolgen van die beweerde inval op 12 juni 2019 bleven aldus te zeer aan de vlakte om er geloof aan te kunnen hechten.

Overigens stelde u dat de aanval van 12 juni 2019 op de universiteit in Anaco wel in de regionale media is gekomen maar gevraagd of u daarvan bewijzen kan voorleggen, antwoordde u dat u alleen uw medisch verslag heeft dat die dag werd opgemaakt en foto's van de Guardia Nacional die toen de universiteit waren binnengevallen (CGVS II, p.12 en zie ook stuk 9 en stuk 14). Wat betreft die foto's die volgens uw verklaringen werden genomen door medestudenten en werden gedeeld via WhatsApp (CGVS I, p.19), dient er opgemerkt te worden dat er geenszins uit op te maken valt wanneer ze werden genomen, noch waar en in welke context.

Wat betreft de beweerde aanval op u tijdens het protest van 15 juli 2019 (CGVS II, p.13), dient er nog opgemerkt te worden dat u daar zelf niets over heeft verteld tijdens het eerste onderhoud en het pas aanhaalde toen er tijdens het tweede onderhoud een tweede keer werd gevraagd of u nog iets was overkomen in de periode tussen juni 2019 en uw vertrek uit Venezuela (CGVS II, p.13). Het mag verbazen dat het zo lang duurde voor u zelf het incident van 15 juli 2019 aanhaalde.

Dat de Guardia Nacional u persoonlijk zou viseren, is voorts moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u nooit daadwerkelijk werd opgepakt, hoewel u tot aan uw vertrek op hetzelfde adres in Anaco bleef wonen met uw zus (CGVS I, p.4-5 en Verklaring DVZ, d.d. 03/01/2020, vraag 10). Moest het Venezolaanse regime het daadwerkelijk op u hebben gemunt zoals u beweert, mag het verbazen dat ze u nooit actief zijn komen zoeken.

De kopieën van de medische documenten van 10 januari 2019, 12 juni 2019 en 15 juli 2019 (zie stuk 14), zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van de beweerde incidenten te herstellen. Dergelijke documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zoals hierboven aangegeven, weten uw verklaringen evenwel niet te overtuigen. Bovendien wordt nergens in de attesten aangegeven in welke context u de vermeldde verwondingen zou hebben opgelopen.

U stelde verder nog op de luchthaven in Caracas te zijn gecontroleerd en bijna te zijn aangerand door een lid van de Guardia Nacional (CGVS I, p.11 en p.14 en CGVS II, p.13-14). Na het tweede onderhoud maakte u via uw advocaat dienaangaande mailverkeer en foto's van de toen opgelopen verwondingen over (zie stuk 20). U gaf aan dat u niet de enige was die werd gecontroleerd op de luchthaven in Caracas. U zei dat ook andere passagiers werden gecontroleerd en dat u één van degenen was die uit de rij werd gehaald omdat u nerveus was (CGVS II, p.16). Aldus blijkt hier niet uit dat de Venezolaanse autoriteiten u persoonlijk viseerden omwille van uw beweerde activisme. Wat betreft uw verklaring dat u schrik had dat de autoriteiten daar te weten zouden komen dat u een politiek en LGBTI-activiste bent (CGVS II, p.11), dient er opgemerkt te worden dat uit bovenstaande blijkt dat u uw beweerd profiel niet aannemelijk heeft gemaakt. Wat betreft het wangedrag van één agent van de Guardia Nacional, dient er opgemerkt te worden dat een vrouwelijke collega tussenbeide is gekomen, vroeg wat er aan de hand was en u zo kon ontkomen (CGVS I, p.11).

Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral**

with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> en **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw beweerde steun aan de oppositie. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een beperkt politiek engagement van uwentwege niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw eventueel beperkt politiek activisme.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, het attest ter bevestiging van uw universitaire studies en uw vluchtinformatie van Venezuela naar België, bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit, scholing en reisroute die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de WhatsApp-berichten en foto's van u en uw ex-partners en het attest van Rainbow House te Brussel, dient er opgemerkt te worden dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. U heeft doorheen uw verklaringen evenwel niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van uw homoseksualiteit. Wat betreft de stukken aangaande uw psychische problemen (zie stukken 17 en 19), dient er opgemerkt te worden dat erin wordt vermeld dat

u symptomen van depressie vertoont en last heeft van post-traumatische herinneringen en slapeloosheid. Er wordt evenwel niets gezegd over de mogelijke oorzaak/oorzaken van deze psychische problemen. De opmerkingen betreffende uw eerste onderhoud werden opgesteld in het Spaans (zie stuk 23). Er werd u tijdens het tweede onderhoud gevraagd deze nogmaals door te sturen in het Nederlands (CGVS II, p.3), wat u niet heeft gedaan. Hoe dan ook, de aangegeven opmerkingen wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. De opmerkingen die uw advocaat per mail overmaakte betreffende het tweede onderhoud (zie stuk 23), werden hierboven besproken. Wat betreft het document van UNHCR betreffende risicoprofielen in Venezuela waarnaar uw advocaat ook verwees tijdens de onderhouds (CGVS I, p.19 en CGVS II, p.3 en p.17), dient er opgemerkt te worden dat erin wordt vermeld dat verzoekers met één of meerdere risicoprofielen afhankelijk van de individuele omstandigheden in aanmerking kunnen komen voor bescherming (zie stuk 22). Zoals hierboven aangegeven heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. De documenten aangaande een incident in het opvangcentrum in België waar u verblijft, houden ten slotte geen verband met de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient erop gewezen te worden dat u in Venezuela vanaf uw zestien jaar samenwoonde met uw zus B., eerst in een gehuurde woning in El Tigre en daarna in een gehuurde woning in Anaco (CGVS I, p.4-5). Jullie hebben beiden aan de universiteit gestudeerd voor industrieel ingenieur (CGVS I, p.4-5). U heeft in Venezuela verschillende jobs gehad. U werkte onder andere als kinderoppas, als schoonmaakster, als winkelbediende etc. (CGVS I, p.4-5). Uw zus B. is nog steeds woonachtig in Anaco en werkt momenteel als verkoopster in een likeurwinkel (CGVS I, p.6). U kon zelf 1.200 dollar neertellen om naar België te reizen (CGVS I, p.12).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel, voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Zij ontwikkelt het middel als volgt:

“Tegenpartij erkent de homoseksuele geaardheid van verzoekster evenals een beperkt politiek engagement. Ze besluit echter dat dit onvoldoende is om tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen te leiden.

1. De door het UNHCR beschreven risicoprofielen Het document van het UNHCR met als titel "Risk profiles" begint met de stelling: "UNHCR considers that asylum-seekers from Venezuela falling within one or more of these risk profiles are likely to be in need of international refugee protection under article 1A of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (1951 Convention) depending on the circumstances of the individual case". Verzoekster valt, zelfs rekening houdend met de twijfels van tegenpartij over haar engagement (Mocht dit engagement niet betwist worden, dan zou verzoeker ook onder de volgende risicocategorie vallen: l.c) Human rights activists, including lawyers working on human rights issues), zeker onder de volgende categorieën: 1. Individuals perceived as opposing the national authorities. Within the current context of political polarization and repression, a wide range of activities can reportedly lead to the imputation of a political opinion of opposition to the national authorities. Groups of people subject to an intensifying campaign of harassment and politically-motivated violence by the authorities and their supporters are reported to include: a) Leaders, members and associates of political parties, included those elected to office; b) Students and others involved in public protests against the national authorities; (...) 5. LGBTI Individuals. Serious acts of violence and attacks, including those committed in public, against LGBTI persons who are reportedly common in Venezuela, with victims often subjected to threats of extortion if they file official complaints. (...) 7. Women at risk of sexual and gender-based violence. Women are reported to face substantial institutional and societal prejudice in reporting domestic violence and rape, with some reported instances of police involvement in sexual abuse during detention.

Verzoekster vervolgt haar betoog met een overzicht van de rechtspraak van de Raad betreffende de vervolging van homoseksuelen in Venezuela en stelt dat deze rechtspraak in de periode tussen januari 2019 en oktober 2020 een opmerkelijke wending heeft gekend, waarbij in 9 arresten tussen 15 januari 2019 en 2 maart 2020 het statuut van vluchteling werd toegekend, in 1 arrest de bestreden beslissing werd vernietigd en in 13 arresten die in de laatste maanden werden uitgesproken wordt gesteld *“dat de situatie van homoseksuelen in Venezuela zeer precair is, maar dat het risico in concreto beoordeeld moet worden, om nadien in de dertien gevallen te besluiten dat de verzoekers in concreto niet het bewijs van een risico op vervolging leveren.”* Verzoekster stelt dat de erkenningsgraad daalde van 88 % naar 0 % terwijl het UNHCR stelt dat homoseksuelen waarschijnlijk bescherming nodig hebben.

In het onderdeel *“De elementen eigen aan de situatie van verzoekster”* argumenteert verzoekster als volgt: *“3.1 Gezins situatie. Verzoekster legde uit dat ze haar vader nooit gekend had, en met haar moeder en zus opgroeide. Toen haar moeder de homoseksualiteit van verzoekster vernam en haar zus de verdediging van haar moeder opnam, heeft hun moeder hen alle twee uit huis gezet, alhoewel ze op dit moment amper 16 jaar oud waren. Verzoekster vernam nadien dat haar moeder zelfmoord pleegde. Ze verwoordde het als volgt: "Het feit dat mijn moeder me uit het huis heeft gezet en heeft afgewezen, was het meest zelfdestructieve gevoel dat je je kunt inbeelden en ook dat haar dood mijn schuld was" (CGVS 1, pp. 12-13/20). En "- Waarom was het zo moeilijk voor uw moeder om uw geaardheid te accepteren? Ik heb het nooit begrepen waarom ze het niet aanvaardde. Ze was wel heel rechtlijnig, het ging in tegen haar principes, ze is christelijk, maar ik heb het nooit begrepen. Als ik had geweten dat ze zelfmoord zou plegen door het te vertellen dan had ik de tijd teruggedraaid en had ik het nooit verteld. Ik heb zelf ook zelfmoord proberen te plegen door wat er zuas gebeurd. Gelukkig was mijn zus er wel altijd door mij te helpen en nu zit ik hier. Het is een soort van trauma, ik geraak daar niet te boven. Ik wil me mijn moeder herinneren maar het is alsof het is gewist, het is heel vreemd. Er zijn nu 11 jaar verstreken". Wat maakt dat u zeker bent dat de zelfmoord van uw moeder een directe link had met uw coming-out? Omdat ze daarna niet meer met mij heeft gesproken en ik voelde dat ik de schuldige was, dat het mijn schuld was. Hield u nog contact met de familie van uw moeder, haar broers, zussen enz.? Neen, ik weet ook niet wat het is om liefde te krijgen van een tante, van familie. Misschien daarom dat ik zo solitair ben en gesloten » (CGVS 1, p. 15/20). Verzoekster beschreef ook de begrafenis van haar moeder als volgt: "- U was er niet bij, bij de begrafenis? Van ver, ik was heel ver, en ik verstopte me want ik kon er niet bij zijn. - Bedoelt u dat u zich verstopte in de buurt van de begraafplaats of dat u ergens anders was, in een andere stad? Neen, ik was inderdaad verstopt en keek vanop een afstand omdat de mensen dachten dat het mijn schuld was, door mijn geaardheid. Daarom kon ik daar niet aanwezig zijn » (CGVS 1, pp. 5-6/20). Verzoekster heeft inderdaad ook een halfbroer, met wie ze niet in Venezuela opgroeide. Toen ze dit kwam te weten besepte ze dat haar moeder deze broer ooit achtergelaten had, wat haar beeld van haar moeder, en onrechtreeks haar eigen beeld en haar zelfvertrouwen nog verder aantastte. Verzoekster kan simpelweg dit feit niet aanvaarden, wat ook haar reactie (en haar destabilisatie) uitlegt toen ze bij het begin van haar tweede onderhoud met het bestaan*

van die halfbroer geconfronteerd werd. Overigens lijkt niets uit de verklaringen van die halfbroer, ten minste uit de stukken die aan dossier gevoegd werden, de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster in twijfel te zetten. De grote kwetsbaarheid van verzoekster, die uit dit familiaal context blijkt, wordt in de bestreden beslissing niet in overweging genomen. Verzoekster wordt ook in België door een psycholoog gevolgd, om te proberen haar trauma's te verwerken. De psycholoog schrijft in haar attest dat de opvolging omwille van de lockdown onderbroken werd maar in augustus hervat werd, en dat verzoekster veel depressiesymptomen vertoont, evenals post-traumatische herinneringen ("Le suivi a été interrompu et repris en août suite à une interruption indépendante de sa volonté (confinement). Nombreux symptômes de dépression et souvenirs post-traumatiques"). Verzoekster zelf verklaarde: "Bent u in Venezuela ooit naar een psycholoog geweest? Neen, omdat ik schrik had, omdat ik lesbisch ben, ik had schrik om dat te zeggen aan een psycholoog. Het is heel persoonlijk en in Venezuela is dat heel moeilijk, daar maak je geen deel uit van de maatschappij en de mensen zijn ook heel gesloten. Daar ging ik nooit naar een psycholoog, hier wel. De enige psycholoog die ik daar had, was mijn zus, wel ja, mijn zus en God. Hier heb ik er wel één en een heel goede. De mensen hier zijn open en het zijn betere mensen" (CGVS 2, p. 16/18). 3.2. De recente aanrandingen en aanvallen waarvan verzoekster het slachtoffer werd. Twee "incidenten" worden niet door tegenpartij betwist, namelijk enerzijds de aanranding waarvan verzoekster in de luchthaven van Caracas door een lid van de Guardia nacional het slachtoffer werd, en de agressie waarvan ze in haar opvangcentrum het slachtoffer werd. Het feit dat verzoekster in één jaar tijd het slachtoffer van twee homofobe agressies werd zou moeten opvallen. Ze zouden ook moeten helpen begrijpen dat verzoekster de limiet bereikt heeft van wat ze, in haar fragiele situatie, kan verdragen (De notities betreffende de agressie op de luchthaven luiden o.a. als volgt: "- Je zei ook dat de Guardia Nacional je probeerde te gebruiken. Wat bedoelde je daarmee? Hij probeerde misbruik van me te maken. Als ik eraan terug denk dan word ik er heel boos van (Vz is emotioneel). Ik ben daarvoor ook naar de psychologe gegaan » (CGVS 1, p. 11/20). Twee andere zware incidenten, op respectievelijk 20.2.2018 en 28.10.2018, werden door tegenpartij op de volgende manier betwist: "...". Verzoekster ziet niet in hoe, in alle redelijkheid, de redenering van tegenpartij zou kunnen volstaan om te besluiten dat die zware incidenten niet plaatsvonden. Dit is des te meer het geval dat wat verzoekster over het incident met de CLAP-boxen zeer vergelijkbaar is met de beschrijving in de nota van het UNHCR (p. 4/5): "In the context of severe shortages, transgender persons are reported to have been humiliated and turned away when trying to purchase food, basic goods and medicines".

3.3. De elementen die verzoekster nog meer in gevaar brengen: haar politieke activisme en het feit dat ze een vrouw is. Tegenpartij betwist het activisme van verzoekster, zowel voor de LGBTI-gemeenschap als voor de partij Vente Venezuela, maar erkent toch een bepaalde mate van politieke engagement in haar hoofde, waarvan de deelname aan activiteiten van Vente Venezuela. Verzoekster heeft documenten neergelegd, van studenten van wie tegenpartij niet betwist dat ze activisten zijn, die haar activisme bevestigen. Onder andere werd in die documenten bevestigd dat verzoekster de studentenbeweging UDOE mede opgericht had. Tegenpartij negeert echter de bewijswaarde van die documenten. Verzoekster heeft die studenten terug gecontacteerd en hen een verdere bevestiging van haar activiteiten gevraagd. Ze zal dit desgevallend in de loop van de huidige beroepsprocedure neerleggen. Hierbij dient echter benadrukt te worden dat, volgens het UNHCR en diens lijst van risicoprofielen, niet enkel de studentenleiders, zoals tegenpartij het stelt, maar de studenten, zonder verdere specificatie, betrokken in publieke protestacties het risico lopen slachtoffer van vervolging te worden. Ook het feit dat verzoekster een vrouw is maakt dat ze een grotere risico op vervolging loopt. Dit aspect wordt echter niet in de bestreden beslissing onderzocht. Besluit. De evaluatie van het risico op vervolging moet toekomstgericht zijn. De seksuele geaardheid van verzoekster en de zeer slechte situatie van de homoseksuelen in Venezuela moest volgens de rechtspraak van uw Raad tot maart 2020 als gevolg hebben dat verzoekster als vluchteling erkend moest worden. Rekening houdend met de rechtspraak vanaf maart 2020 moet ze haar risico in concreto uitleggen en bewijzen. Dit risico blijkt concreet uit de homofobe aanrandingen en aanvallen waarvan ze het slachtoffer werd, uit de politieke activiteiten van verzoekster, zelfs indien tegenpartij daar maar een klein deel van erkent, en van het feit dat verzoekster een vrouw is, wat in het uiterst gewelddadig Venezolaans context zeker betekenisvol is. Dit moet bovendien gelezen worden in het licht van de diepe trauma als gevolg van de relatie van verzoekster met haar moeder, waarvan de bekendmaking van haar homoseksualiteit het breekpunt betekende. Door aan verzoekster in die omstandigheden de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren schendt de bestreden beslissing artikelen 48/3 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, evenals artikel 3 EVRM."

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar als vluchteling te erkennen en in subsidiaire orde de bestreden beslissing nietig te verklaren.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de aanstelling door het BJB Brussel toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 10 februari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden neergelegd: (1) een attest van de heer D.A.R.V., voorzitter van de UDOE en een screenshot van diens Venezolaanse identiteitskaart, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands en (2) een email van mevrouw B., de psychologe die verzoekster begeleidt.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 12 februari 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, "*VENEZUELA. Seksuele minderheden en transgenders*", d.d. 25 november 2020 (update).

4. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

5. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële

voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielvraagstuk kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota neergelegd door verzoekster, de aanvullende nota neergelegd door verwerende partij en de opmerkingen door partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters' vluchtmotieven:

Verzoeksters vraag om internationale bescherming is gebaseerd op haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van haar seksuele geaardheid en omwille van haar politieke activiteiten als opposant van het Venezolaanse regime.

5.2.1. Wat verzoeksters politieke activiteiten betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds 2014 in Venezuela op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met tienduizenden betogers die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 hebben de GNB (Guardia Nacional Bolivariana), de PNB (Policía Nacional Bolivariana), de FAES (La Fuerza de Acciones Especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, *Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019). Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Uit het door verzoekster geciteerde EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus, Country of Origin Information Report*", August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat de Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven en dat in januari 2019 85 % van de willekeurige arrestaties niet tijdens demonstraties plaatsvond maar na demonstraties wanneer mensen terug naar huis gingen of huizen van vermeende demonstranten binnenvielen (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositieleiden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en kunnen ook hun familieleden het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (idem).

Uit dit alles blijkt dat ook demonstranten met een laag politiek profiel het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoekster. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeksters politieke activiteiten eerder beperkt waren, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster laat uitschijnen. Verzoekster verklaart in dit verband actief lid te zijn geweest van de politieke partij Vente Venezuela sinds 2015 en dat zij medeoprichtster was van de studentenbeweging UDOE. Wat haar lidmaatschap van de partij Vente Venezuela betreft, legt verzoekster geen documenten neer, maar verklaart zij dat zij lid was van

de jeugdafdeling, naar protesten ging en naar bepaalde zones om conferenties bij te wonen (notities PO I, p. 7). De conferenties waaraan zij deelnam blijken de zogenaamde plenos te zijn, vergaderingen van de verschillende zones van de staat Anzoátegui. Dat zij deelnam aan minstens één dergelijke vergadering wordt niet betwist door verwerende partij, nu zij een video-opname van 14 september 2019 hiervan toonde tijdens het persoonlijk onderhoud waarop zij te zien is met een T-shirt van Vente Venezuela (notities PO I, p. 9, notities PO II, p. 6) en er ook een aantal foto's van neerlegt. Evenwel kan uit de enkele deelname aan een vergadering van Vente Venezuela in september 2019 niet blijken dat zij sinds 2015 actief was voor deze partij. Zij legt verder eerder vage verklaringen af met betrekking tot de thema's die tijdens vergaderingen werden besproken en kan ook met betrekking tot haar beweerde deelname aan een radioprogramma naar aanleiding van een lijst van problemen in Anaco geen concrete elementen aanbrengen waaruit dit zou kunnen blijken. Wat haar deelname aan protesten betreft, verklaart verzoekster dat zij deelnam aan veel protesten, dat zij de tel kwijt is en *"wat kan ik zeggen, 20, 30, veel"* (notities PO I, p. 8). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoekster jarenlang actief zou zijn geweest voor Vente Venezuela omdat haar verklaringen hierover te vaag en weinig doorleefd zijn en dat de foto's van de Whatsapp-groep waarvan verzoekster de administrator is maar één datum vermelden, met name 8 augustus 2020. Het loutere gegeven dat verzoekster na haar aankomst in België een Whatsapp-groep van Noticias Vente leidde kan geenszins aantonen dat zij al sinds 2015 voor Vente Venezuela actief zou zijn geweest en bevestigt in die zin de vaststellingen van verwerende partij met betrekking tot de (beperkte) duur en intensiteit van haar beweerde activisme voor de partij. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij een bepaalde mate van politiek engagement in haar hoofd erkent, met name voor Vente Venezuela. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoekster de partij Vente Venezuela steunde en heeft deelgenomen aan minstens één vergadering van de partij moeten haar activiteiten voor deze partij als beperkt worden omschreven.

Wat haar activiteiten voor de studentenvereniging UDOE betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster verklaarde één van de medeoprichtsters en *"één van de hoofdpersonen daarvan"* (notities PO I, p. 9) te zijn. Zij legt ter staving van haar verklaringen met betrekking tot haar activiteiten voor deze organisatie verschillende documenten neer, met name een attest van de vereniging en foto's van acties waaraan zij zou hebben deelgenomen. Door middel van een aanvullende nota legt verzoekster een tweede attest van de UDOE neer vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, een foto van de identiteitskaart van de auteur van het attest in een whatsapp bericht van 19 december 2020 en een foto van enkele personen met een vlag. Het attest is ondertekend door D.A.R.V., voorzitter van de UDOE, maar vermeldt geen datum. In het attest wordt bevestigd dat verzoekster *"aanwezig was in onze studentenbeweging die deel uitmaakte van de gespecialiseerde commissie in de universitaire autonomie gedurende de periode 2015 tot 2018"*, dat zij deel uitmaakt *"van een van de belangrijkste pijlers binnen de waarden van onze studentenbeweging die zich richtte op de bevrijding van ons land"* en dat *"V. en onze studentenbeweging hebben onvermoeibaar gestreden om ons te laten horen en om de universitaire autonomie te verdedigen in vreedzame protesten"* (aanvullende nota, stuk 1). De Raad stelt vast dat waar het attest stelt dat verzoekster actief was binnen de UDOE en deel uitmaakte van een gespecialiseerde commissie in de universitaire autonomie van 2015 tot 2018, er verder geen melding gemaakt wordt van het feit dat zij medeoprichtster was van de organisatie. Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeksters verklaringen over hoe zij concreet met twee medestudenten de vereniging oprichtten en over haar coördinerende rol binnen de vereniging zeer vaag blijven en zij niet in staat blijkt concrete elementen aan te brengen waaruit haar coördinerende rol kan blijken. Wel beschrijft zij een aantal acties aan de universiteit waarbij zij folders uitdeelde en informatie verspreidde over het protest tegen het inperken van het Universiteitsbudget en haar deelname aan een protest in juni 2018 of 2019 tegen de blokkering van de moederuniversiteit in Barcelona (notities PO II, p. 8-9). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de laatstgenoemde activiteiten van verzoekster als dusdanig niet worden betwist maar dat wordt besloten dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij een actieve en coördinerende rol had binnen de beweging. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing dat de door verzoekster neergelegde foto waarbij een mensenketting de woorden SOS UDO ANACO vormt die zij in juni 2019 situeert, reeds werd gepost op het Facebookprofiel van haar zus in 2013; de vaststelling dat de door haar neerlegde foto's waarbij studenten hun mond bedekten en plakaten droegen waarvan zij stelt dat ze in juni 2019 plaatsvonden, reeds in februari 2013 op het Facebookprofiel van S.T. werden geplaatst; en haar tegenstrijdige verklaringen over G.L., in haar verzoekschrift ongemoeid laat. Ook de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgehouden incidenten die in januari, juni en juli 2019 tijdens protesten tegen de regering zouden hebben plaatsgevonden, worden in het verzoekschrift ongemoeid gelaten.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij jarenlang actief zou geweest zijn voor Vente Venezuela, noch dat zij de mede-oprichtster zou geweest zijn van UDOE of er een leidende rol zou hebben gespeeld. Evenwel blijkt ook dat verzoekster beperkte politieke activiteiten heeft gehad, nu niet betwist wordt dat zij heeft deelgenomen aan minstens een vergadering van Vente Venezuela en dat zij ook aan een aantal protestbetogingen heeft deelgenomen (zie foto's administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 7, 8, 11). Niettegenstaande haar beperkte politieke profiel blijkt uit de hoger geciteerde landeninformatie evenwel ook dat ook personen met een laag profiel het slachtoffer kunnen worden van politieke repressie en dat hiermee ook moet rekening worden gehouden bij de prospectieve beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging.

5.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters homoseksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken door verwerende partij, maar dat dit volgens deze laatste niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, nu uit de landeninformatie blijkt dat, hoewel er homofoob geweld en discriminatie van homoseksuelen bestaat in Venezuela, niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging. Verzoekster verwijst naar een document van UNHCR getiteld "*Risk Profiles*", waarin LGBTI-personeel als één van de categorieën "*likely to be in need of international protection under artikel 1 A of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (1951) depending on the circumstances of the individual case*" worden omschreven.

Uit de COI focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders*" van 25 november 2020 (update) blijkt dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit strafbaar stelt, behalve één bepaling in de Organic Code of Military Justice, volgens dewelke elke militair die seksuele handelingen verricht tot een gevangenisstraf tussen een en drie jaar kan worden veroordeeld en uit het leger kan worden verwijderd (Algemeen Ambtsbericht, "*Venezuela*", juni 2020, p. 74). Verder is discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden, maar verhindert de wetgeving geen discriminerende handelingen van burgers of autoriteiten, met inbegrip van politie agenten. In de praktijk worden homoseksuelen dan ook nog gevisieerd door de autoriteiten op verschillende manieren. Enquêtes gepubliceerd in 2014, 2015 en 2016 onder LGBTI personen in Venezuela tonen aan dat de sociale perceptie van homoseksuelen in Venezuela relatief positief is maar de NGO Freedom House concludeert in 2018 dat LGBTI-personeel in Venezuela wijdverspreide discriminatie ervaren en te maken krijgen met geweld.

Ook het Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela*" van juni 2020 stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTI-personeel *de jure* mogelijk maakt, maar maakt melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten. LGBTI-personeel kunnen weliswaar aangifte doen van discriminatie of geweld maar of de klacht effectief opgevolgd wordt is afhankelijk van het hebben van de juiste contacten of financiële middelen om een advocaat te betalen (p. 48), waardoor vele LGBTI-personeel geen aangifte doen van discriminatie of agressie tegen hen. Verder zijn er organisaties die zich inzetten voor LGBTI-personeel in Venezuela maar is hun aantal gedaald van 40 in 2014 tot zes begin 2020.

Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt, zoals gesteld in de bestreden beslissing, dat homofoob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofoob geweld. Op basis van de informatie die door partijen wordt voorgelegd kan de Raad aannemen dat LGBTI-personeel een risico lopen op een discriminerende behandeling door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking en is hij ook van oordeel dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-personeel uit Venezuela met grote voorzichtigheid moeten worden onderzocht.

Evenwel kan hieruit niet afgeleid worden dat het homofoob geweld en discriminatie dermate systematisch is dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. Waar verzoekster verwijst naar de risico profielen vermeld in het UNHCR document, wijst de Raad er vooreerst op dat UNHCR richtlijnen en standpunten nuttig kunnen zijn bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming maar niet bindend zijn in de Belgische rechtsorde. Bovendien stelt de Raad vast dat ook in dit document een evaluatie van de individuele omstandigheden van de zaak noodzakelijk wordt geacht vermits de personen die er onder vallen volgens UNHCR waarschijnlijk nood hebben aan internationale bescherming "*afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak*" (eigen vertaling). Wat de door verzoekster geciteerde arresten van de Raad betreft, herinnert de Raad er aan dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de

arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verder wijst de Raad er op dat ook in de door verzoekster geciteerde arresten van de Raad een beoordeling van de individuele omstandigheden van de verzoekers werd gemaakt. De Raad kan aldus verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat een individuele beoordeling van verzoeksters vraag om internationale bescherming noodzakelijk is en dat de beschermingsnood op grond van haar seksuele geaardheid *in concreto* dient te worden aangetoond. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster daartoe ook elementen aanreikt in het verzoekschrift.

De Raad merkt hierbij reeds op dat verzoeksters nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld op grond van alle elementen in het dossier en dat, hoewel het louter verwijzen naar een bepaald risicoprofiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, ook verzoeksters beperkte politieke activiteiten mee in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging.

5.2.2.1. Wat verzoeksters hoedanigheid als voorvechtster van de rechten van de LGBTI-gemeenschap betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij die niet aannemelijk maakt omdat (1) zij pas nadat haar verschillende keren werd gevraagd voorbeelden te geven van haar activisme een aantal voorbeelden kon geven en (2) zij over de inhoud van de twintig tot vijftig campagnes die zij verklaart te hebben georganiseerd ter ondersteuning van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela slechts weinig informatie kan geven en ze hier ook geen ander begin van bewijs kan voorleggen dan de foto's van de campagne van 20 november 2018.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster algemeen blijft in de beschrijving van de activiteiten die ze in het kader van UDOE voor de rechten van LGBTI zou hebben verricht en kan zij weinig toelichting geven bij de twintig tot vijftig campagnes die ze verklaart te hebben gevoerd. Wel legt verzoekster foto's neer van een actie die op 20 november 2018 werd gevoerd (stuk 8) waarvan zij verklaart dat de slogan van de campagne was "*wij zijn zoals jij, we hebben rechten zoals jij*" (notities PO II, p. 7). Hoewel zij geen andere documenten voorlegt waaruit haar activiteiten als voorvechtster van LGBTI-rechten kunnen blijken, stelt de Raad vast dat zij over deze activiteiten tijdens beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS grotendeels consistente verklaringen aflegt. Zij verklaart dat zij een actie organiseerde om mensen binnen de LGBTI-gemeenschap met HIV te helpen toen zij 20 of 21 jaar oud was en licht toe dat ze fondsen verzamelden die op de rekening van S. werden gestort en dat dit werd georganiseerd in Puerto La Cruz, voor het ziekenhuis Raceti (notities PO II, p. 8). Verder vermeldt zij nog een "*vergadering die we organiseerden met mensen van de LGBT waarbij we spraken over wat ons overkwam, de discriminatie enz.*" (notities PO II, p. 8); een "*protest omdat een medestudent van de unief werd geslagen aan de bushalte omdat hij gay was*" waarna zij een oproep had gedaan via flyers en sociale media om hem te helpen (idem) op (vermoedelijk) 28 augustus 2018; een protest in El Tigre na de moord op een transseksueel in Caracas dat ze organiseerde samen met een homoseksuele vriend S. (notities PO I, p. 16). De Raad kan de verwerende partij bijtreden dat verzoekster weinig concrete verklaringen aflegt, over de manier waarop zij deze laatste acties organiseerde en in het bijzonder over de manier waarop UDOE georganiseerd was of functioneerde. Evenwel blijkt ook uit de bestreden beslissing dat verzoeksters deelname aan de LGBTI-gerelateerde activiteiten als dusdanig niet in twijfel wordt getrokken, maar wel de leidende of coördinerende rol die zij bij deze activiteiten beweerde te hebben. In zoverre uit dit alles blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt een prominente voorvechtster of een leidende figuur in de strijd voor LGBTI-rechten te zijn in Venezuela, kan tegelijk geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat zij wel degelijk deelnam aan publieke protesten en daarbij openlijk uitkwam voor haar seksuele geaardheid en opkwam voor de rechten van LGBTI-personen in Venezuela.

5.2.2.2. Voorts verklaart verzoekster een aantal keer het slachtoffer te zijn geweest van homofob geweld en discriminatie omwille van haar seksuele geaardheid. Zo verklaart zij dat zij op 28 oktober 2018 op de universiteit werd beledigd en geslagen door vijf jongens en dat zij hiertegen klacht wou indienen en dat de politie haar klacht registreerde, maar haar heeft "*uitgelachen en mijn zelfbeeld omlaag gehaald*" (notities PO I, p. 13). Verzoekster verklaart dat zij hiervoor medische zorgen nodig had maar legt hiervan geen begin van bewijs voor. Verder verklaart zij dat zij op 20 februari 2018 twee homoseksuelen verdedigde die door een afgevaardigde van de consejo communal geweigerd werden om zich te laten registreren voor het verkrijgen van CLAP-boxen. Verzoekster werd daarbij geslagen door de afgevaardigde die vervolgens ook weigerde verzoekster hiervoor te registreren. Verzoekster legt een medisch document voor waaruit blijkt dat zij op 20 februari 2018 medische zorgen kreeg toegediend. Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij wordt hierin niets vermeld over de reden van de fysieke aanval, maar de Raad stelt vast dat haar verklaringen over dit incident, zoals over het

incident op de universiteit, consistent zijn in beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Ook stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen over de manier waarop zij door de politie behandeld werd bij het indienen van haar klacht overeenstemmen met de hoger geciteerde landeninformatie waaruit blijkt dat er gevallen zijn gerapporteerd van LGBTI-personen die bij het indienen van een klacht werden geridiculiseerd, niet ernstig werden genomen door de autoriteiten en zelfs werden mishandeld (EASO, *“Venezuela: Country Focus”*, August 2020, p. 127). Op grond van deze elementen neemt de Raad aan dat verzoekster minstens bij deze twee gelegenheden het slachtoffer was van homofobie geweld.

Verzoeksters verklaringen met betrekking tot het weigeren van registratie van CLAP-boxen stemmen overeen met de beschikbare landeninformatie, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift. Uit deze landeninformatie blijkt immers dat homoseksuele koppels toegang tot CLAP-boxen geweigerd worden omdat zij wettelijk niet als gezinnen beschouwd worden aangezien het homohuwelijk in Venezuela verboden is. Verder blijkt ook dat homoseksuelen, afhankelijk van de persoon die verantwoordelijk is voor de distributie van de CLAP-dozen, kunnen geweigerd worden omwille van hun homoseksualiteit (EASO, p. 124). In zoverre de weigering van registratie door verwerende partij wordt afgedaan als een blote bewering, wijst de Raad er op dat het voorleggen van documentair bewijs hiervan uiteraard moeilijk te leveren is en er *in casu* geen redenen zijn om de geloofwaardigheid van het incident in twijfel te trekken, nu verzoekster hierover ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud consistente verklaringen aflegt.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat haar moeder haar en haar zus uit het huis zette omwille van haar homoseksualiteit toen zij 16 was en dat zij enkele maanden daarna vernam dat zij zelfmoord had gepleegd, volgens verzoekster omwille van haar homoseksualiteit. Haar moeder zette ook haar zus uit het huis omdat haar zus haar steunde (notities PO I, p. 4, 7). Verzoekster verklaart verder dat *“ik heb zelf ook zelfmoord proberen te plegen door wat er was gebeurd”* (notities PO I, p. 15) en gevraagd of zij iets wil toevoegen over eventuele problemen omwille van haar geaardheid *“het is iets dat me vooral ook psychologisch heeft beïnvloed, alles wat me overkomen is. Ik weet niet of ik het al heb gezegd, maar ik was van plan om zelfmoord te plegen, omwille van wat me was overkomen. Ik aanvaardde mezelf niet meer.(...)”* (notities PO II, p. 16). Zij stelt ook dat zij niet naar een psycholoog is geweest *“omdat ik schrik had, omdat ik lesbisch ben, ik had schrik om dat te zeggen aan een psycholoog. Het is heel persoonlijk en in Venezuela is dat heel moeilijk, daar maak je geen deel uit van de maatschappij en de mensen zijn ook heel gesloten. Daar ging ik nooit naar een psycholoog, hier wel”* (idem). Waar de bestreden beslissing stelt dat het *“bedenklijk”* is dat verzoekster al die jaren geen enkele stap heeft gezet om in Venezuela gepaste psychologische hulp te zoeken, blijkt verder niet uit de bestreden beslissing welke gevolgtrekking hieruit zou moeten gemaakt worden volgens verwerende partij.

Verder legt verzoekster ook een psychologisch attest neer dd. 19 oktober 2020 van psychologe B. B. waaruit blijkt dat verzoekster psychologische bijstand geniet sinds 24 oktober 2019 met een onderbreking die niet aan verzoekster zelf te wijten was en dat de bijstand hernomen werd in augustus. Voor zover in het attest wordt vermeld dat zij veel symptomen van depressie vertoont en post-traumatische herinneringen, kan de oorzaak hiervan niet worden afgeleid uit het attest (zie aanvullende nota verzoekster, stuk 2). Voor zover de verklaringen van de psychologe geen verder inzicht bieden in de concrete ervaringen van verzoekster in Venezuela noch de geloofwaardigheid van haar relaas, blijkt hieruit wel dat ze tot op heden psychologische bijstand krijgt en dat zij ook tijdens haar behandeling in België vermeldt dat zij in Venezuela psychologische problemen had omwille van haar homoseksualiteit en de zelfmoord van haar moeder. Met de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster die hieruit voortvloeit moet dan ook terdege rekening worden gehouden.

De Raad stelt verder ook vast dat volgens haar verklaringen zij hardhandig werd aangepakt op de luchthaven van Caracas door een lid van de Guardia Nacional bij haar vertrek uit Venezuela. Volgens haar verklaringen werd zij *“geslagen door iemand van de Guardia Nacional”* (notities PO I, p. 11) en heeft zij *“veel nachtmerries over wat er gebeurd is in de luchthaven”* (notities PO I, p. 14). Zij verklaart ook dat de betrokken agent *“probeerde misbruik van me te maken”*, maar dat er een vrouw tussenkwam van de Guardia die vroeg wat er aan het gebeuren was (notities PO I, p. 11). Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet eenduidig dat zij aan de luchthaven werd lastiggevallen omwille van haar homoseksualiteit of politieke overtuigingen. Zij schrijft het incident met de agent van de Guardia Nacional zelf toe aan het feit dat ze met haar papieren bezig was maar ook dat *“ik werd nerveus toen ze vroegen naar waar ik ging, hoelang, met wie en voor welke reden. Ik was heel nerveus en dus dachten ze dat ik iets verborg”* (notities PO II, p. 16) en stelt ook dat ze bang was dat ze zouden ontdekken dat ze politiek en LGBTI-activiste is. In de bestreden beslissing wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over het incident op de luchthaven van Caracas als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar wordt gesteld dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij werd geveiseerd omwille van

haar politieke of LGBTI-gerelateerde activiteiten. Hoewel de door verzoekster neergelegde foto's met betrekking tot de verwondingen die zij daarbij opgelopen zou hebben weinig of geen bewijswaarde kunnen worden toegedicht omdat daaruit niet kan blijken waar en door wie verzoekster de op foto's afgebeelde verwondingen heeft opgelopen, kan de Raad, gezien de algemene context in Venezuela en verzoeksters consistente verklaringen hierover, aannemen dat zij inderdaad geslagen werd op de luchthaven. Zo er geen uitsluitel is over de beweegredenen van de betrokken agent voor de agressie stelt de Raad vast dat het incident een diepe indruk op verzoekster heeft gemaakt en dat zij minstens het slachtoffer was van machtsmisbruik door een agent van de Guardia Nacional, hetgeen bijdraagt tot een subjectieve vrees voor vervolging in haar hoofde. Het incident maakt in dat opzicht deel uit van een reeks van incidenten die door verzoekster wel uitdrukkelijk aan homofobie worden gelinkt en waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat zij geloofwaardig zijn en niet in tegenstrijd met de beschikbare landeninformatie.

Uit het voorgaande blijkt ook dat verzoekster in het verleden het slachtoffer werd van homofob geweld en discriminatie op grond van haar homoseksuele geaardheid en dat deze zwaarwichtig genoeg was om als vervolging te worden beschouwd. In dit verband wijst de Raad op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”*. Gelet op de hoger geciteerde landeninformatie, waaruit blijkt dat homofob geweld zowel vanwege de autoriteiten als vanwege de bevolking nog steeds voorkomt en het gegeven dat verzoekster in het verleden reeds opkwam voor de rechten van homoseksuelen en daarbij fysiek werd aangevallen en de toegang tot de CLAP-dozen werd geweigerd, stelt de Raad vast dat er geen goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, noch brengt verwerende partij dergelijke redenen aan.

Verder blijkt uit de hoger geciteerde landeninformatie dat overheidsbescherming tegen uitingen van homofobie in de praktijk zeer gebrekkig is en dat in de praktijk homoseksuelen gevisieerd worden door de autoriteiten op verschillende manieren. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zelf een beroep heeft gedaan op bescherming vanwege de overheid door een klacht in te dienen bij de politie maar dat zij er belachelijk werd gemaakt en dat deze overheidsbescherming derhalve noch doeltreffend noch toegankelijk was voor verzoekster. De Raad kan derhalve aannemen dat verzoekster als lesbische vrouw die opkomt voor de rechten van homoseksuelen, geen toegang heeft tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de diepe economische en politieke crisis waar het land zich in bevindt, en haar profiel als lesbische vrouw kan van verzoekster niet redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich elders in Venezuela zou vestigen.

Gelet op het voorgaande, cumulatief beoordeeld met verzoeksters beperkte politieke activiteiten en haar kwetsbare profiel als lesbische vrouw en in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de kwetsbare positie van homoseksuelen in Venezuela, kan in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET